

МОБИЛИЗАЦИЯТА

Никой, *никой* не може да ни победи!

С високо вдигната глава учителят се вгледа в тържествените лица на своите третокласници.

Годината беше 1939-та и повечето от съгражданите му във Франкфурт споделяха увереността на учителя. Все пак нима тяхната родина и техният фюрер не бяха доказали това през последните две десетилетия? Германската усърдна работа, германският качествен контрол и германската упоритост ги бяха издигнали от изтерзани от войната бедняци до най-енергичната европейска нация. Бъдещето принадлежеше на Райха.

– Ние сме най-силният народ на земята – каза той на класа. – И което е най-доброто, деца, ако някой се осмели да навлезе във въздушното ни пространство, ние имаме зенитна артилерия.

9-годишният Курт Хазел седна по-изпъчено на стола си. Той стисна устни и пое дълбоко въздух през носа.

– Тази артилерия е разположена из цяла Германия – каза учителят. – Оръжията са толкова прецизно **калибрирани**, че могат да улучат всеки самолет в небето. Точно затова Германия ще победи!

Погледът на Курт гордо се зарея през прозореца. През него той можеше да види слънцето, къпещо в светлина зелените дървета на Франкфурт. Това беше неговата Германия, неговата родина, най-великата страна на света!

– Мути – каза той на майка си същата вечер, – нима не би било чудесно да спечелим войната?

Майка му го прегърна през раменете и го обърна с лице към себе си.

– Курт.

– Какво?

Гласът ѝ беше сериозен.

– Искам да запомниш нещо.

Той се опита да се измъкне, но тя го държеше здраво.

– Курт, ако ние спечелим войната, това ще означава, че ще отнемем държавите на други хора.

– И какво от това?

– Милиони хора ще изгубят домовете и живота си – ръката ѝ вече не стискаше толкова силно раменете му и гласът ѝ проговори точно над тъмнокосата му главица. – Деца ще бъдат разделени от родителите си, от братята и сестрите си. Може никога повече да не видиш Лоте и Герд.

Тя го притисна и лекичко го разтърси.

– Войната е нещо лошо, Курт. Убиването е погрешно. Бог иска семейство Хазел да са миротворци.

– И все пак – проговори Курт упорито, гласът му бе заглушаван от тялото ѝ, – би било вълнуващо да видим как самолетите се улучвани в небето.

Към 1939 г. Франц и Хелене Хазел и техните съседи знаеха, че Адолф Хитлер наистина се подготвя за война. И също като останалите, малкото семейство адвентисти от седмия ден се чудеше какво крие бъдещето.

Скоро щяха да разберат.

Една топла събота след църква те влязоха във входа на блока си в едно от предградията на Франкфурт.

Шестгодишната Лоте се втурна към пощенската кутия на семейство Хазел и погледна през процепа.

– Имаме поща, татко – каза тя.

Франц отключи пощенската кутия и извади купчина писма. Като ги преглеждаше, той каза:

– Само бизнес поща. Може да изчака до залез слънце.

Хелене бързо притопли обичайното съботно меню, състоящо се от пълнозърнест хляб и супа от леща, която бе сварила предишния ден.

– Моля те, нека да отидем до Птичий рай – помоли Курт. – Днес времето е толкова хубаво!

Лоте и 4-годишният Герхард (когото семейството беше прекръстило на Герд), също се включиха:

– Може ли? Моля те, тате!

Франц погледна с копнеж купчината книги на бюрото си. Много обичаше да изучава Библията и книгите на Елън Уайт и очакваше с нетърпение този тих следобед у дома. Въздъхна и кимна с глава.

Разходката скоро ги отведе далеч от цивилизацията в обширното пространство на откритото поле, простиращо се отвъд квартала им. Децата изпитваха истинско удоволствие да се разхождат по тесните пътечки през зреещите жита. Сините като небето цветове на синчеца и алените макове надничаха през все още свежозелените стъбълца на житото, които вече бяха по-високи от тях.

– Хайде да си представим, че сме израелтяните – каза Курт. – Сега вървим през морето. Тези цветя са рибите.

Най-накрая семейството стигна до малък кантон. Внимателно пресичайки траверсите, те се вслушаха в шума на приближавания влак. От другата страна си починаха на топлата трева.

– Ето го влака! – извика Лоте.

Когато пътническите вагони прогърмяха по релсите край тях, малкият Герд се хвана за полата на майка си, докато Курт и Лоте махаха на машиниста и на усмихнатите пътници. Този път приятелски настроеният машинист даже наду свирката на влака заради тях. Това беше един от щастливите дни – ден, който децата щяха да запомнят като последния от спокойното си щастие на досегашния живот.

Когато влакът изчезна, семейството тръгна надолу по пещеливия път, докато стигна до мястото, което наричаха Птичия рай. То приличаше на тайна градина, обкръжена от плътен, висок плет. Нямаше врата и ничие око не можеше да проникне през гъсталака. Но от това тайнствено място долитаха най-мелодичните птичи песни.

Хелене и Франц седнаха под сянката на плета и тихо започнаха да обсъждат застрашителния политически климат. Лоте късаше диви цветя, а Курт и Герд си събираха красиви камъчета и черупки от охлюви. Когато задуха хладният вечерен бриз, си

тръгнаха към дома.

След вечерята и домашното богослужение при залез слънце, Франц извади купчината писма.

Добре, я сега да видим кой ни пише – каза той.

Раздели ги на купчинки върху кухненската маса. Изведнъж спря, вглеждайки се в официално изглеждащ плик.

– Хелене. Това е невъзможно! Но ми се струва...

Той отвори единия край на плика и извади твърд лист сгънатата хартия. Хелене надникна през рамото му.

– Това е невъзможно! – заяви тя. – Ти си на 40 години. Сигурно има някаква грешка.

Гласът на Франц, обикновено толкова уверен, сега прозвуча унесено и хрипливо.

– Обаче е така. Това е писмо от комисията по мобилизация. Призовават ме да се явя в армейския център за новобранци във Франкфурт в понеделник в 8:00 ч сутринта.

– Този понеделник?

– Този понеделник. След два дни.

Хелене и Франц се изгледаха.

– Мислех си, че съм прекалено стар – каза той. – Вместо това изглежда, че съм един от първите мобилизирани.

Той извика децата в хола и им каза да седнат. След това им обясни, че го мобилизират да стане войник.

Лоте се разплака:

– Войниците ги убиват на война – изхлипа тя. – Ти ще умреш ли?

Франц отвори устата си да отговори, но преди да успее да каже каквото и да било, Курт каза насмешливо:

– Не бъди глупава, Лоте. Германия е най-силната страна на света. Другите войници ще умрат, а не нашите.

– И татко няма да умре? – попита Лоте с надежда.

– Разбира се, че не – отвърна Курт. – Ние имаме могъщи оръжия, които никой не може да победи. Ние имаме противовъздушна зенитна артилерия, която може да сваля самолетите от небето, ако ни нападнат. Ние ще спечелим войната и татко ще бъде герой, а Германия ще завладее целия свят!

Лицето на Франц пребледня. Посветен адвентист от седмия

ден, той беше твърд пацифист. Дори и не подозираше до каква степен неговият първороден син на 9-годишна възраст вече беше се поддал на целта на Хитлер да направи Германия център на разширяващата се сила на 1000-годишния „Трети райх“.

– Курт. Деца. Изслушайте ме!

Герд се покатери в скута на баща си и започна да смуче палеца си. Франц се опита да обясни защо войната е нещо лошо и че Хитлер е лош човек, който не обича Бога. Курт слушаше, но стиснатата му долна челюст все още издаваше мислите му, че да си войник е страхотно весело приключение.

В понеделник в центъра за новобранци Франц премина през медицински преглед. След това попълни дълъг информационен формуляр и го подаде на отговорния офицер.

– Господине – каза той учтиво, – аз съм адвентист от седмия ден и се противопоставям на войната по морални причини. Бих желал да служа в медицинските части.

Офицерът го изгледа.

– Адвентист от седмия ден – повтори той. – Никога не съм чувал за такива.

Той извика през стаята към колегата си:

– Ей, Ханс, знаеш ли нещо за адвентистите от седмия ден?

– Те са като евреите – извика в отговор Ханс. – Спазват съботата.

Офицерът изгледа опасно втренчено Франц.

– Добре тогава – каза той най-накрая. – Как би постъпил, ако се грижиш за ранен войник и врагът предприеме атака?

– Бих легнал върху ранения и бих го закрил с тялото си, господине.

– Да бе, да! – Офицерът завъртя очите си към тавана и просърска. – В германската армия нямаме място за страхливци!

Прегледа някакви документи, след това записа на приемния формуляр на Франц назначението му. Франц трябваше да служи като редник в Пионерна паркова рота 699.

Франц преглътна. Той добре познаваше пионерите – на 18-годишна възраст беше служил с тях по време на Първата световна война. Пионерите бяха инженерни роти, подготвящи пътя за армията, която вървеше след тях. Освен това знаеше, че

престижната Рота 699 има задачата да строи мостове там, където Хитлер планира следващото си нападение.

„Това означава – помисли си Франц, – че войниците от 699 винаги ще са сред първите германци на вражеска територия.“ Несъмнено офицерът го постави на фронтовата линия, защото мразеше хората, които не подкрепят военните усилия на Хитлер.

– Не стой тук, редник – просъска офицерът. – Заминавай. Трябва да обработим и другите хора.

Франц отиде до бараките с облеклото, където му дадоха пълен комплект от сиво-зелената униформа на германската армия. Получи чифт панталони и военна куртка с четири джоба, златни ширити на яката и емблемата на нацисткия орел, стиснал свастика, избродирана над десния джоб на гърдите. Освен това получи черен кожен колан, на който можеше да закача войнишката си торба с провизиите. Дадоха му и чифт обувки, чифт войнишки ботуши, войнишко кепе, метална каска, бельо и чорапи.

Казаха му да се яви на служба в сряда сутринта.

У дома децата разгледаха униформата му. Лоте хареса войнишката му торба и носеше в нея куклата си, а различните ѝ джобчета пасваха идеално на резервните бутилки и пелени.

Герд си сложи войнишкото кепе с ярката червена точка отпред, обкръжена от бял и черен кръг.

Курт сви пръста си и го насочи към Герд.

– Пат-пат! Улучих те право в челото! Мъртъв си!

Герд веднага се разплака.

Но любимата вещ на Курт беше металната каска. Харесваше му ароматът на новия кожен ремък под брадичката. Натъпка я с вестници, за да не се прихлупва над очите му, и гордо започна да марширува из къщата, заявявайки, че никой не може да го нарани.

През следващите два дни Франц трябваше да свърши много неща. Години наред той работеше като колпортьор и секретар на Издателския съвет в Австрия и Германия. Затова сега се свързва с издателството в Хамбург и с председателя на Конференцията и ги информира, че е мобилизиран. Той работеше методично, приключи отчетите си и отговори на писмата, така че, когато

тръгне, работата му да е в ред.

В сряда сутринта Франц облече и закопча униформата си, след това събра семейството си. Лоте го погледна с благоговение и прошепна:

– О, татко, толкова си красив!

Курт проучваше катарамата на колана: нацистки орел, обкръжен от думите: „Gott Mit Uns“, „Бог с нас.“

– Тате – каза той замислено, – ако Хитлер иска Бог да е с нас, той не може да е толкова лош.

– Курт – отвърна Франц напрегнато, – Хитлер е зъл човек. Никога не вярвай на думите му. Остани верен на Бога и само на Бога! А сега елате, нека се поклоним на Бога, преди да тръгна.

Франц прочете от Псалм 91:5-11: „Няма да се боиш от нощен страх, от стрелата, която лети денем (...) Хиляда души ще падат от страната ти и десет хиляди до десницата ти, но до теб няма да се приближи (...). Защото ще заповяда на ангелите Си за теб да те пазят във всичките ти пътища“.

След това семейството изпя любимата си песен „Могъща крепост е Бог наш“. Коленичиха в кръг и се хванаха за ръце, а Франц се помоли:

– Татко наш – каза той, – мобилизиран съм като войник. Знаеш, че не се интересувам от войната и боевете. Знаеш, че нямах никаква радост от битките в голямата война, когато даже не бях християнин. А колко повече сега!

– Моля Те, бъди с нас, Татко, когато пътищата ни се разделят. Помогни ми да остана верен на убежденията си даже в армията. Помогни да не ми се налага да убивам никого. Моля Те, върни ме в безопасност и закриляй семейството ми от всички опасности на войната у дома. Амин.

Ставаше късно. Те бързо се сбогуваха и Франц тръгна, чувствайки в сърцето си, че един ден всички отново ще бъдат заедно.